

PESTI FŐTEMLPOM

SPIRITUÁLIS KÖZÖSSÉGI LAP

VIII. évf. 52. szám

2022. szeptember 24.

Tartalom

- Hívom a Testvéreket
- Szent Gellért ünnepére
- Hittantábor 2022.
- Küzdelem a szennyárral
- Templomunk működtetéséről
- Közösségépítés fiatalokkal
- A kis Li története
- Egyedül maradvá, de mégsem egyedül
- A Senior Csoport programjai
- Nyári zárándoklataink
- Egyenes út a semmibe

BELVÁROSI NAGYBOLDOGASSZONY FŐPLÉBÁNIA

1056 Budapest, Március 15. tér 2. T: 318 3108 belvarosiplebania@gmail.com

Hívom a Testvéreket

A Belvárosi Főplébánia, mint minden világváros központja, hasonlíthatatlan adottságokkal rendelkezik a keresztény, közösségi életet illetően. Ezeket kötelességünk kihasználni, s nem szabad olyan elvárásokkal lenni, amelyek nem életszerűek. Plébánosként hiába vágyakozom arra, hogy gyerekek és családok sokasága tekintse otthonának templomunkat, bármilyen erőfeszítések ellenére sem reális. Így van ez évtizedek óta, amióta eszemet tudom a Belvárosban. Ezzel szemben olyan csoda birtokában vagyunk, amilyenel az országban is kevesen rendelkeznek. Másrészt Benedek pápánk fél évszázada, prófétai erővel mutatta meg a keresztény közösség, az egyház jövőjét. E szerint a drámai kisebbségbe szoruló híveknek nem lesz hatása a társadalmi folyamatokra, de kis csoportjaikban, közösségeikben a tévedhetetlen apostoli hit megmarad. Ezek lesznek azok a megtartó erők, oázisok, amelyek nemcsak a keresztény reményt éltetik tovább, hanem a társadalom számára is jövőt készítenek egy hanyatló korszakban, amikor a világ újrafelosztása van folyamatban, olyan környezetben, ahol az alapok is megkérdőjeleződnek és a relativizmus bizonytalansága és félelme uralkodik. Mire vonatkozik tehát a meghívás Plébániánkon, milyen – akár új, vagy megújuló – lehetőségekkel élhetnek a Testvérek?

-Tapasztaljuk, hogy az élményszerzés sokaknak igénye. A közös zárandoklat, kirándulás, baráti együttlét vonzó program. Ezt komolyan véve, a Rókus Plébániával, Breznay István atyával együttműködve minden hónapban indítunk buszokat kiválasztott célpontokra, az ország különböző pontjaira. Az imaújságon kívül kulturális

program, közösen elfogyasztott ebéd és sok beszélgetés, ismerkedés része a gazdagodásnak. (A következő zárandoklatunk október elsején lesz, Andocs-Kaposvár úticéllal.)

-A Belvárosi Főplébániatemplom a főváros zenei életének mindenkor fontos helyszíne volt. Hála Istennek, újra magasan képzett zenészek állnak a liturgikus- és hangverseny élet szolgálatában. Az újra megújult kórus nemcsak a szertartásokban tölt be nélkülözhetetlen szerepet, hanem az együtt éneklés, közösségbe tartozás kiváló lehetőségét kínálja.

-Szeptembertől újabb fiatal nyugdíjas paptestvér kapcsolódik a lelkiélet gazdagításának munkájába. Schall Tamás atyát nem kell bemutatnunk, hiszen ő volt az első, aki az Eucharisztikus Kongresszus előtt nyolcadunk első szónokaként konferenciabeszéddel segített az Oltáriszentség titkának elmélyítésében.

-Ehhez is kapcsolódik a „A tovább élő Kongresszus” elnevezésű nyolcadunk, mely az előzőhöz hasonlóan nyolc hónapon át, havonta egy vasárnapon, a tíz órai szentmise keretében, más-más meghívott, neves előadókkal támogat bennünket abban, hogy a Kongresszus kegyelmeit fölszítsuk magunkban.

-A többi vasárnapon, a tíz órai szentmisén elhangzó elmélkedések keretében a Benedek pápa által annyira fontosnak tartott hitbeli tudás és tudatos hit összefüggéséről lesz szó.

-A felnőtt katekézis témája pedig, szeptembertől, a hétfői napokon a hitvédelemtan (apologetika) lesz, hogy a hívők hitükről minél pontosabban és helyesebben számot is tudjanak adni a jószándékú érdeklődőkkel való érintkezés során.

-A leányfalui lelkigyakorlatainkat négynaposra bővítve rendezzük meg. A Szent Gellért

Lelkigyakorlatos Ház valóban hibátlanul ideális környezet a közös lelki feltöltődéshez, az ünnepekre való fölkészüléshez.

-Továbbra is állandó a szentségimádás lehetősége az adorációs kápolnában. Ám nemcsak az egyéni imádságra van lehetőség, hanem keddenként Szabó József atya vezet imaórát és közösséget, péntekenként 15 órától engesztelő imaórákat (15-től 17 óráig) tartunk a hazáért, nemzetünkért, péntek esténként, a szentmisét követően pedig Breznay István atya irányításával van lehetőség a Szentség jelenlétében együtt mondott imádságba kapcsolódásra. Ezeken kívül a fiatalok Robert Schumann imaköre, A Hit és Fény Csoport, az Elváltak és Egyedül Maradtak Közössége, valamint Senior Csoportunk – amely imaközösség is – várja a maguk lelki alkatának megfelelően a Testvéreket.

-Megszólítani, hívni kívánjuk férfi Testvéreinket is, hiszen a férfi alkat és vallásosság a maga sajátos karakterével különbözik a többi hívő vallásgyakorlásától. A Szent József Férfikör ehhez kíván segítséget nyújtani azoknak a férfitársaknak, akik, vallásosságukban növekedni akarnak. Szent Józsefet pedig azért hívjuk pártfogónkul, mert ő a férfiasság típusa, és neve „növekedést” jelent. Mi is vele kívánunk erősödni hitbeli önazonosságunkban és elkötelezettségünkben.

-Természetesen a már korábban is működő közösségeink ezután is nyitottak mindenki számára, valóban „katolikus” módon. Ezekkel kapcsolatban tájékozódni lehet a különböző internetes felületeinken, a Pesti Főtemplom újságunkból, a plakátokról, valamint a könyves asztalra vasárnapról-vasárnapra elhelyezett szórólapokról egyaránt.

Zoltán atya

Szent Gellért ünnepére

A Budapest-Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia templom oltárába közel húsz éve került Szent Gellért püspök ereklyéje, a sarokcsontja, melyet laposra koptatott Pannónia földjén, az evangéliumért. A Gondviselés hozta hazánkba. A Szentföldre indult és nálunk találta meg a neki szánt szent földet. Az ígért földje lett számára az ifjú Magyarország. És mindez azért történt, hogy Isten terve megvalósuljon benne és általa.

Apostola lett hazánknak, nélküle nem valósult volna meg Isten terve úgy, ahogy megvalósult. Gellért igenje István király meghívására hasonlatos volt Szűz Mária igenjéhez. Nem csak egy igenről volt szó Gellért püspök életében, mint ahogy Mária életében sem. Folyamatos igenünkre számít az Isten tőlünk is. A folyamatos igenek az állapotbeli kötelességeinkre, és az ezen felüli önkéntes vállalásainkra értendők.

Igent mondani arra, hogy emberek, Isten gyermekei vagyunk, elfogadni azt, hogy van Urunk, gondviselő Atyánk, elhinni azt, hogy Ő a megoldás életünkre. Azzal a tudattal és akarral élni, hogy minden embertársunknak közös az Atyja, és Krisztusban mi testvérek vagyunk. Ő az, aki minket az igazság és a szeretet útjára igazít és abban meg akar tartani. Isten nem hagy magunkra minket sem a döntésünkben, sem abban, hogy helytálljunk, hogy hűségesek maradjunk a jó döntésünkhöz, mindhalálig. Kegyelmeit, szentségeit és irgalmát adja nekünk, itt, a földi életben, és várja, hogy célba érjünk Őhozzá. Ontja kegyelmeit az egyházban, a szentségekben, vár minket a gyóntatószékben, a szentáldozásban, a testvéri közösségben. Vár, ahogy Szent Gellért püspöktől is várta azt, hogy hagyja életében beteljesíteni Isten tervét, mindazt, amit megkezdett öbenne.

Mindezek egyszerre szolgálták Isten dicsőségét, benne Magyarország boldogulását, benne az azóta eltelt

975 év alatti megmaradásunkat és személyesen Gellért üdvösségét. Szent Gellért nélkül nem lennénk úgy ma itt magyarok, ahogy most vagyunk. Nem élnénk így itt a Kárpát-medencében, a mi szent földünkön, Szent István, Boldog Gizella, Szent Imre, Szent László, Szent Margit, Árpád-házi Szent Erzsébet és a többi magyar szent nélkül sem. Ez a tény – számunkra – már önmagában is kötelezettséggel jár, mert az állapotbeli kötelezettségeink része jó magyarnak és jó katolikusnak lenni. Ez Isten terve mivelünk és mibennünk, értünk és hazánkért, Mária országáért.

Nem kicsi ellenszélben várja tőlünk is az Úr, hogy tanúságot tegyünk Róla, az Igazságról, a Szeretetről. De nincs is más alternatívánk. Kik vagyunk mi, hogy ne folytatnánk eleink küzdelmét az életért, hazánkért, őseinkért? Ugyanazt várja tőlünk is Isten, mint Szent Gellértől és a többi magyar szenttől. A keresztyén ember élete nem öncélú, hanem küldetés, az üdvösségtörténet része. A folyamatos és teljes igenünket várja, amit életünkkel, tetteinkkel és szavainkkal igazolunk. Az, hogy mi fog történni velünk, azt nem tudjuk, de azt igen, hogy ha követjük az Urat minden pillanatban, akkor az egyetlen igaz és az életre vezető úton maradunk. Adjuk át magunkat Neki az Ő Szentlelke irányítása alatt – legyen meg az Ő akarata velünk és bennünk!

Az Úr azt kéri tőlünk is, hogy teljesen szabad akarattal válaszoljunk, folyamatos igennel az Ő hívására és így ránk illjen az evangélium szava: „*Aki nékem szolgál, engem kövessen, / és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm.*” (Jn 12,26). Istent szolgálni a legnagyobb megtiszteltetés, a legnagyobb kihívás, a legnagyobb öröm és az egyetlen út a boldogsághoz és az üdvösséghez.

Csorba Gábor

állandó diakónus

Karitás igazgató,

Szent Erzsébet Karitás Központ

Hittantábor 2022.

Táborunkat a Fényes Fürdő és Kemping területén töltöttük, Tatán. Egyetlen alkalommal sem hagytuk el a bázist, mert azt szerettük volna, hogy a programok jöjjenek hozzánk. Ezáltal sok-sok szabadidő is állt a gyerekek rendelkezésére, egymás jobb megismerésére, közösen eltöltött tartalmas időszakokkal.

Az egyhetes táborban 58 diák és 6 felnőtt vett részt. Állandó programjaink a lovaglás és a búvárkodás voltak. Napi háromszor étkeztünk és mivel nem bőjtöltünk, háromszor lakhattunk jól. Az ételt házhoz hozták, így a terítés, a mosogatás és a tálalás feladata is ránk hárult. Önkéntes hittanosaink derekasan kivették részüket mindezekből, gondos felnőtt kezek irányítása alatt.

Hétfőn az egészséges ivóvízről hallgattunk előadást, utána szentmisén vettünk részt, majd strandoltunk, sőt, hogy a „tilosban” is járjunk, „éjszakai” fürdőztünk is, ami örök emlék maradt mindannyiunk számára.

Kedden reggel szentmisével kezdtük a napot. Az időjárás aznap nem volt túl kedvező, ezért kézműves foglalkozásokat tartottunk. Ezen a két napon velünk volt plébánosunk, Zoltán atya is, aki jókat beszélgetett a hittanosokkal.

Szerdán vendégünk voltak Vereczkei Zsolt és Becsey János paralimpiai bajnok úszók és arról meséltek a gyerekeknek, hogy a velük született hátrányt (Vereczkei Zsolt végtaghiánnyal, Becsey János agyvérzéssel született) hogyan tudták előnnyé kovácsolni és feljutni vele a csúcsra. A gyerekek közül többen kérték, hogy a két bajnok segítse úszástechnikájuk finomítását.

Csütörtök délelőtt a fiúk egy csoportja fát

faraghatott Móser Ernő tatabányai fadaragóművész vezetésével, amit a gyerekek nagyon élveztek. Jelentem, mindenki tíz ujjal tért haza.... Délután pedig hagyományörző íjászon vettek részt hittanosaink.

Pénteken reggel a Komárom-Esztergom Megyei Rendőr-főkapitányság Kutyás Alosztálya tartott nekünk egy fantasztikus bemutatót, amely igen tanulságos volt, arról, hogy hogyan működik együtt az ember és kutyája. Na, nem belvárosipincsi-sétáltatást kell itt elképezni..., hanem kemény őrző-védő, bombakereső illetve a végletekig engedelmes kutyákat láthattunk, akik az őket tudatosan, de szeretettel irányító gazdijukkal valami leírhatatlanul szoros kapcsolatban álltak. Ezt követően az Agostyáni Önkéntes Tűzoltók segítségével hab-partyt tartottunk. Senki nem maradt szárazon....

Ezen a napon, délután hittanosaink két turnusban végigsétáltak a tanösvényt, túravezető segítségével. A zenére is akadt lehetőség Erdődy János vezetésével és ásványbemutatón is részt vettek a gyerekek. Az ásványbemutatón hasznos ismereteket szerezhettek a régmúlt idők élővilágáról, növényeiről és értékes ásványairól. Egész héten a keresztény szellemiség fonala tartotta egyben a tábort, imádsággal, jókedvvel.

A búcsú napján, szombaton elmondhattuk egymásnak, „jövőre veletek újra, ugyanitt”.

Pap István hitoktató

Dr. Kerényi Lajos SchP

Küzdelem a szennyárral

A kikapcsolódás szükséges. A nyár Isten áldása. De a pihenésnek is megvan a maga mértéke. Amikor a tétlenség és témátlanság kezd úrrá lenni, akkor fel kell figyelni. Mert a világ dolgai, legyenek jók vagy rosszak, szövődnek, bontakoznak tovább. És nem mindegy, hogy hogyan.

Nekünk családunk, önmagunk, nemzetünk sorsának alakulásában aktívan részt kell vállalnunk. Éspedig építő részt. Annál is inkább, mert a negatív, a romboló erők előretörték és pusztítanak.

Weöres Sándor 1989-ben halt meg, tehát akkor, amikor Márai Sándor jóslata még nem vált valósággá, mely szerint „a kommunizmusban az a legrosszabb, ami utána következik”. Hogy mi lesz ennek a társadalmi megjelenési formája, azt bizarr képanyaggal és fogalmazással siratja Weöres Sándor *Jóslás a trágyaözönről* című írásában, de közben művészien beleszővi a pozitív magatartást, a tarthatatlan helyzet jó irányba terelését is:

„Minden megnyilvánulásod, amely szépen, üdén, szabadon kibontakozik: ajándékos; minden megnyilvánulásod, amely mohóságtól bűzlök: salakos. Bármelyikükből sokkal több salak fakad, mint adomány, s ez ellen nincs más segítség, minthogy salakunkat eltakarítjuk. Ehelyett az európai ember mindinkább ebből épít rendszert, törvényt, erkölcsöt, amit fegyverrel, pénzzel, hatósági pecséttel, rangos testülettel őriz, és mindenkitől megköveteli, hogy e salak-palotákhoz és szobrokhoz igazodjék. Ezek folyton repedeznek, omlanak, általános bűzt és viszketegséget terjesztve, s egyre csak saját anyagukból lehet toldozni-foldozni. Lassanként az emberiség egész salak-metropoliszt emelt maga fölé, amely most, a huszadik, (és huszonegyedik a szerk.) században ráomlott a gazdáira. Ahogy valamikor az eget ostromló óriássá nőtt emberiségre tűz- és vízözön zúdult, most a salakimádóvá törpült emberiséget utolérte annak özöne.

Itt egy pillanatra megszakítom a nagy költő gondolatait, hogy idézzem Nemeskürty Istvánt, aki történelmi zsenijével és tisztánlátásával értelmezte a mára is érvényes helyzetet. *Hazateremtő kereszténység* című írásában Halász Zsuzsa kérdezi tőle, mi a véleménye arról, hogy Európa nem óhajt emlékezni a múltra. Hiszen az európai alkotmányból kimaradt a „keresztény” megjelölés. Nemeskürty tanár úr válasza:

„Amit ma úgy neveznek, hogy Európai Unió, ez egy alattomos üzleti vállalkozás. Semmi köze a hajdani Európához. Mivel az alattomos üzletemberek hitetlen pogányok, nincs szükségük arra, hogy még ráadásul hitbéli problémáik is támadjanak. Ez egy disznóság. Európa nem létezne kereszténység nélkül.”

Tovább folytatom Weöres Sándor gondolatait: „A sötétbe merülés, általános pusztulás, egyetemes kinszenvedés ellen mit tehetsz? Semmit és mindent. Ez a semmi és minden: ha saját érzéseiddel nem veszel részt a sötétségben és megteremtéd önmagadban a teljes emberség állapotát, nem vágyaiddal, hanem az örök mértékkel vezetteted magad. Az áradat bármerre sodor: nyomorba, jómódba, kényszermunkára,

harctérre, vezetőhelyre, ne törődj vele, a sötét hatalom nem adhat neked semmit, és nem vehet el tőled semmit, ha az egyedül érvényes érték működik benned. Odaveszhet kényelmed, vagyonod, egészséged, szabadságod, életed: mindezt úgyis elveszíted előbb-utóbb, a sírba nem viheted magaddal, de mélyedben rejlő tökéletes mértéket nem sértheti meg a világpusztulás sem, ezért kívánj hozzá igazodni. Az örök mértékre bíz magad: a mindent beborító áradat fölött.” S mi ez?

A pár éve szentté avatott Edith Stein (Terézia Benedikta nővér) karmelita vértanú így ír egyik gyönyörű elmélkedésében: „Az emberiség mindig szennyárral küszködik, és mindig csupán egy kisdudnyáj az, amely megmenekül előle. A Krisztus és az Antikrisztus közötti harc még nem ért véget. Ebben a harcban megvan a helye Krisztus követőinek. Legfőbb fegyverük a kereszt és annak mélységes titka.”

A most ránk törő nehéz időkben, magyarok érezzük át: mérhetetlen komoly a kihívás. Nem szabad, hogy a vesztébe rohanjon ez a szerencsétlen, félrevezetett Európa, és a világ!

Templomunk működtetéséről

Ezzel kapcsolatban három téveszmét szeretnék eloszlatni, illetve kérni a testvéreket, hogy segítsenek abban, hogy ezeket a – sokszor tudatlanságból, sokszor kifejezett rosszindulatból fakadó – durva ítéleteket visszautasítsuk.

1. Az egyház gazdag, ingyenélő és ellenség, akin a történelem kereke már túlhaladt
2. A kormány finanszírozza az egyházakat, tehát van itt pénz, melyet amúgy is az adófizetők filléreiből pazarol el a kormány, amit számon kell majd kérni rajta
3. Az egyháznak ingyen kell „szolgáltatásokat” nyújtania, mit képzel, hogy valamiért is pénzt kér, főként a fentiekre tekintettel

Válaszoljuk meg ezeket a fölvetéseket:

1. Kérem a Testvéreket, fáradjanak be a Belvárosi Főplébánia Irodájába, mely egy kicsi, felázott falú, zajos, méltatlan környezet, amely a Belváros öt templomának szentség kiszolgáltatásával kapcsolatos minden adminisztrációt is hivatott ellátni (nem azért ilyen, mert mi igénytelenek vagyunk és nem kívánunk XXI. századi körülmények között dolgozni, tágas, zavartalan környezetben). A Főplébániának nincs plébániaháza és még egy parkolóhelye sem a környéken. Az emberiségnek tett legnagyobb jótétemény ma is az Egyháztól származik, hiszen tanítva védi az Igazságot, embervoltunk méltóságát és üdvünk eszközeit, melyek segítségével az embereket abban támogatja, hogy elérjék természetfeletti céljukat. Az Egyház, tehát, nem ellenség, hanem mindig az emberek pártján áll, szemben a gyűlölködőkkel. Üzenete pedig fiatal és aktuális az idők végezetéig.
2. Magyarország Kormánya valóban támogatja a történelmi keresztény egyházakat, hiszen az állam kötelessége a keresztény kultúra ápolásának előmozdítása. Nem az a különleges, amit a kereszténydemokrata kormány tesz, hanem az a törvénytelen és nemzetellenes, amit ennek hiánya jelentene, jelentett az előző érában. A kultúra kincseinek védelme és ápolása pedig a nemzet értékeinek megbecsülése, ami, persze, szemben áll a kultúra tagadóival, akik egy ember alatti emberség formálói. A támogatás pedig nem az egyházak működésének finanszírozása, hiszen az az ő feladatuk. A nekünk szánt pénzek a műemlék épületek, közfeladatokat ellátó intézmények (iskolák, óvodák, kórházak, szociális intézmények, idős otthonok, karitatív szervezetek infrastruktúrái) helyreállítására és építésére adott céltámogatások, melyeket pályázatok útján lehet elnyerni, és csak arra lehet felhasználni és utolsó fillérig, továbbá a törvényeknek megfelelően kell azokkal elszámolni. Ezen támogatások tehát nem vonatkoznak a személyi kiadásokra (fizetések) és a rezsiköltségekre, a mindennapi működési feltételek megteremtésére. Bezárjuk tehát a templomot, megszűnik a plébánia intézményének működése, ha ezeket a nélkülözhetetlen kiadásokat nem teremtyük magunk elő. Miből? A hívek adományaiból aligha!

3. Honnan ez a rossz tévképzet, hogy az egyháznak, a keresztény közösségnek ingyen kell mindent adnia, főként olyanoknak, akik csak igénybe vesznek „szolgáltatásokat”, de a közösséghez semmit hozzá nem tettek, legfeljebb kívülállókként kritizálnak és ellenségeskednek?

Akik csak múzeumként, látnivalóként akarják megtekinteni a templomot, miért követelőznek az ingyenesség érdekében? Akik az esküvőt rendezvénynek tartják és nem házasságot kötnek, miért gondolják úgy, hogy több millió forintért rendeznek lagzit, foglalnak éttermet, bérelnek menyasszonyi ruhát, fogadnak fel rendezvényszervező vállalkozást, de a templom ingyen kell rendelkezésre álljon számukra pappal, kántorral, tisztsággal, virágdísszel, kétezer éves történelmi környezettel, szolgáltatásokat biztosítva, minőségben. Igen, a mi súlyos terhünk, hogy egyáltalán nyitva lehessenek templomaink, működjenek egyházi közösségeink és az egyház

mint intézmény fennmaradjon. Ha eltűnik, elvesz az Isten jelenlétének bizonyossága, elvesznek a kegyelem eszközei, a pusztaság evillágiság embertelen környezete csak pusztítja az embert. Kívülállóknak tehát – az ő érdekükben is – nincs módunk ingyen „szolgáltatni”. Ezért van az, hogy a hozzánk érkező turistáktól belépőjegyet szedünk, hogy a hívek be tudjanak jönni imádkozni és a templom betöltse a maga küldetését: Isten hajléka legyen az emberek között.

Hálát adunk ezért a Gondviselőnek, hogy egy turisztikai cég hozzánk hozza csoportjait, nem zavarva ezzel a templom szakralitását, az itt imádkozók nyugalma. Ez a körülmény egyelőre kihúzott bennünket az adósság csapdájából és reményeink szerint támogatja a téli hónapokra is a nyitvatartás lehetőségét.

Dr. Osztie Zoltán plébános

Közösségépítés fiatalokkal

A COVID'19 járvány tiltásai miatt az elmúlt két évben nagyon nehéz volt a közösségeket „egyben tartani”, elkerülni a lakásba történő bezárkózást. Dr. Osztie Zoltán Budapest-belvárosi plébános atya ezért a természetbe invitálta a plébánia fiatalokat tömörítő közösségeit, illetve híveit. Így jutottunk el havonta egy-egy alkalommal Nagymarosra, Márianosztrára, Alsópeténybe, Bodajkra, Péliföldszentkeresztre, gyalogos zarándoklatokra. Közösségeink a járvány elcsendesülését követően is megtartották ill. folytatták ezeket a programjaikat. Sőt, a tavaszi péliföldszentkereszti túrát követően július 2-án és 3-án már kétnaposra bővítettük a zarándoklat időtartamát.

Borza Miklós balatonszemesi plébános atya – Zoltán atya korábbi tanítványa – meghívására így kétnapos zarándoklatot szerveztünk a Balaton partjára.

A szombati napon a strandolás, a közös vacsora, a balatoni naplemente, a fapados kertmozi élménye várta a fiatalokat. A vasárnapi napot a Bagolyvár-úti kápolnában kezdtük, szabadtéri szentmisével. Nagyszerű élmény volt látni a tíz óra előtt a kápolnához érkező üdülővendégeket, a szemesi lakosokat, és – persze – plébániai csapatunkat. Volt, aki saját tábori széket hozott, volt aki piknik pokrócon foglalt helyet. Fiatalok és idősebbek, gyerekes családok, és fiatal párok; minden korosztály képviseltette magát.

A szentmisét Zoltán atya mutatta be. A mise időtartama alatt pedig Borza Miklós atya folyamatosan fogadta a gyónni kívánó híveket.

A szentmise után gyalogtúrára indultunk a Balatonszemes környékén található Mindszent nevű pálos kegyhely felfedezésére. Menet közben meg-megálltunk felolvasni az útvonalon található információs táblák szövegét, amelyek megismertettek bennünket a pálos rend alapításának történetével, a rend küldetésével.

Jó hat kilométer gyaloglás után érkeztünk meg a romokhoz, ahol Zoltán atya elmélkedését hallgattuk meg, majd elfogyasztottuk Szemesről hozott ebédünket.

A visszaúton teljes csendben gyalogoltunk a falu határáig. Mindenki elmerülhetett gondolataiban, gyönyörködhetett a fák szépségében, a természet nyári bőségében és gazdagságában.

A falu szélén találkoztunk a település alpolgármesterével is, aki gyors ismertetőt adott számukra a pálos romok másnap kezdődő régészeti feltárásáról, melyet nyaranta a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Régészeti Tanszéke végez.

Szép közösségi élményekkel gazdagodva, és a tizenkét kilométeres gyaloglástól elfáradva ültünk fel a vonatra, és vettünk búcsút a Balatontól.

Aranyossy Mihály

A kis Li története

Fulton Sheen Észak-Amerika XX. századának kiemelkedő püspöke volt, akit a Katolikus Egyház a „tiszteletre méltó” címmel tüntetett ki. Élete vége felé megkérdezte tőle egy újságíró: ki, vagy mi gyakorolt hatást lelki életére? Ekkor mondta el a kis Li történetét.

A kommunista Kínában nem engedték működni a katolikus misszionáriusokat, hitoktatókat azzal a magyarázattal és céllal, hogy a már hívők lelki életét rombolják és hogy a megtéréseket megakadályozzák.

Ennek a folyamatnak a részeként történt, hogy az egyik kisvárosban letartóztatták a plébánost, kifosztották a templomot, kivették a cibóriumot a tabernákulumból és a benne lévő, kb. harminc konsekrált szentostyát a földre dobták.

A kis Li tízévesen, lévén elsőáldozás után, pontosan tudta, hogy a durva lelkű katonák milyen szörnyű bűnt követtek el. A katonák nagy része hamarosan távozott a helyiségből, de egy-két őrt hátra hagytak, akiknek feladata a „rend” fenntartása volt. A kis Li észrevétlenül bement a templomba mindennap és letérdelve, egyenként, nyelvével magához vette az Oltáriszentséget. A harmincadik napon a szentáldozás után, amikor véletlenül zajt csinált, egy őr észrevette a kislányt és lelőtte.

Amikor Fulton Sheen elolvasta ezt a történetet, elhatározta, hogy mindennap egy óra szentségimádásra vonul vissza, amit következetesen be is tartott.

A püspök atya a huszadik század harmincas-ill. ötvenes éveiben az első között használta ki a rádió-, majd a televízió nyújtotta lehetőségeket, és milliók számára tette lehetővé az evangélium megismerését. Ő maga mindezt annak a kegyelemnek tulajdonította, amely a kis Li történetén keresztül általa nyilvánult meg.

Dr. Breznay István plébános

Továbbélő NEK

A fenti jeligével meghirdetett nyolcadunk következő szentmiséje és meghívott vendége:

szeptember 25. Kárpáti Kázmér OFM

Szeretettel hívunk és várunk minden érdeklődőt a Senior Csoport programjaira:

Szept. 20. 9.00 Találkozó a Szt. Kinga teremben, Egyetem tér 5. I.em.5.

Este: 19.00 Belvárosi Főtemplom, Ars Sacra koncert.

Szept. 24. Vezetett séta Kacs Kovács Fruzsina-val, „Szentek között a Belvárosban” címmel. Találkozás 11.00 órakor az Egyetem téren.

Szept. 25. 19.00 Ars Sacra koncert a Gazdagréti Szent Angyalok templomban Utazás a 8E vagy 139-es busszal. Érkezés a Gazdagréti térre 18.40-kor, séta a templomhoz Pallos Edit vezetésével.

Szept. 27. Kirándulás Vácra, látogatás Marton Zsolt püspök atyánál.

Találkozás a Nyugati pályaudvaron, a 3-as vágány mellett, 12.45-kor. A vonat 13.08-kor indul.

Program: Vácott séta a Duna parton, pihenés, múmia kiállítás, templomok. 17.00 órakor a püspök atyát látogatjuk meg.

Zöldyné Szita Erzsébet

Hitbeli tudás és tudatos hit

Fenti címmel elmélkedés-sorozatot tart Dr. Osztie Zoltán plébános atya a vasárnapi szentmisék keretében.

Az elmélkedés-sorozathoz kapcsolódóan hétfőnként, a 17 órai szentmisét követően pedig hitvédelem (apologetika) kérdéseit tekintjük át ugyancsak a plébános atya vezetésével.

Egyedül maradvá, de mégsem egyedül

Immár hatodik éve, hogy közösségünk, az Elváltak és Egyedül Maradtak Csoportja egy zárandoklattal zárja le a szeptember és június között, minden hónap első keddjén megrendezett találkozóit, melyek során először közös szentmisén veszünk részt, majd azt követően a Szent Kinga teremben beszélgetünk, meghatározott témákról, vezetéssel. Ezek azért is érdekesek, mert mindannyian saját nézőpontunkat, személyes élményeinket, érzéseinket is meg tudjuk jeleníteni. Nem maradnak el, persze, az időnkénti fehér asztal melletti baráti beszélgetések, hiszen már „összeszokott” társaságról van szó, ami nem jelenti azt, hogy ne fogadnánk a legnagyobb nyitottsággal az alkalmsilag vagy újonnan csatlakozókat.

Ezek az évadzáró zárandoklatok hasonló „forgatókönyv” szerint zajlanak, mégis, mindig mások, hiszen a helyszínek eleve változnak. Azonosság bennük, hogy mindig van lelki program, sőt, eddig még egyszer sem maradt el szentmise sem. Így volt ez a felvidéki, Bélai–esztergomi, a váci, a Gödöllő–máriabesnyői, a Zsámbék–etyeki, és idén nyáron, a legutóbbi, Márianosztra–zebegényi utunkon is, mely tehát, sorrendben, a hatodik volt.

Nekem a helység nevééről – persze – először a börtön jutott az eszembe és csak utána a pálosok kegyhelye. Eredetileg, egyébként, Nostre volt a falu neve, melyet Nagy Lajos király 1352-es adományleveléből tudunk, majd, miután 1759-ben ideérkezett a czestochowai Fekete Mária-kegykép mása, akkor kapta a Márianosztra nevet. Nagy Lajos király kolostort és konventet létesített itt és bőven adott nemcsak a területből, de építőanyagot is ajándékozott a szerzeteseknek, így épülhetett meg az első, magyar alapítású férfi szerzetesrend, a pálosok kolostora, mely mellé emelték a Magyarok Nagyasszonya

kegytemplomot.

Vendéglátónk Vizi G András pálos szerzetes pap volt. András atya bevezetett bennünket a templomba és röviden beszélt a kegyhelyről, közben keresetlen szavakkal hitünk mélységeit szötte mondanivalójába, ízes, felvidéki palóc nyelvezetével. Szentmisére a stallumokba invitált bennünket.

Az áldozat bemutatását követően vendéglátónk körbevezetett minket a templomban, majd kivitt bennünket a kerengőbe, ahol büszkén mutatott a pálosok többi intézményeiről is képeket. Összesen négy kolostor van Magyarországon (Budapest, Pécs, Márianosztra, Petőfiszállás - Pálósszentkút) és egy Erdélyben, Hargitán.

Az érdekes idegenvezetés után elköszöntünk András atyától és folytattuk utunkat a Kálváriára, ahol gyönyörű panoráma tárult elénk, kilátással a Börzsönyre. Képekkel díszített stációházacsok mellett vitt fel az út a hegyre, melyen az 1770-es években mészkőből épült Szent sír kápolna áll. Alatta a szintén mészkő feszület, melynek két oldalán a két lator és Jézus kereszttje alatt a Szűzanya és Szent János szobra található, előttük pedig Mária-Magdolna térdel.

Nem sokáig gyönyörködhattunk a Börzsöny vonulataiban, mert Zebegényben már várt bennünket helybeli idegenvezetőnk. A szecessziós stílusban épült templomot Kós Károly és Jánszky Béla tervei alapján építették meg, 1908-1910 között. A berendezést is az építészek tervezték, amely így harmonikus egységet alkot az épület erdélyi ihletésű, szecessziós külsejével. A belső festést Kós Károly és Györgyi Dénes útmutatásával a gödöllői művésztelep vezetője, Körösfői-Kriesch Aladár és tanítványai végezték, így a freskók, seccók és gazdag növényi ornamentikák nagyjából az ő elképzeléseiket tükrözik. A színes üvegablakok terveit szintén Kósnak köszönhetjük, és Majoros Károly keze munkáját dicsérik.

Innen az Almáskert Fogadóba vitt utunk, hogy elfogyasszuk ebédünket, majd irándulásunk utolsó állomása a Szőnyi Múzeum volt, ahol megismerkedtünk a festő és családjának történetével és szakszerű vezetéssel megtekintettük a kiállított festményeket.

Végül, még útba ejtettük a méltán híres Monarchia Rétesházat, egy kis békebeli rétesezésre. Itt vettünk búcsút egymástól és ki-ki a „saját sofőrjével” indult haza.

Ezek, a már hagyománnyá vált szezonzáró zárandoklatok mindannyiunk számára emlékezetesek maradnak, lelki-szellemi-testi feltöltődést és az együttlét örömet jelentik.

Kaszaky Éva

Nyári zarándoklataink

Havonkénti plébániai zarándoklataink sorában az elmúlt időszakban két, nagyon szép zarándokutat szervezett a Belvárosi Főplébánia és a Szent Rókus plébánia, Dr. Osztie Zoltán és Dr. Breznay István plébános atyák lelki vezetésével. 2022. július 9-én Szécsényben és Mátraverebély-Szentkúton voltunk, majd szeptember 3-án Keszthely és Balatonfelvidék volt az útirány.

Mátraverebély-Szentkút, nemzeti Mária-kegyhely, ahol a hagyomány szerint Szent László király – akit kun csapatok üldöztek – 1092-ben egy szakadékot átugratva – csodás módon megmenekült. A szép környezetben hatalmas szabadtéri oltár, és a domboldalon keresztút van, amit végigjártunk. A koncelebrált szentmisét a zarándoklatot vezető atyák mutatták be.

Szécsényben először a kolostort és a templomot néztük meg, idegenvezető segítségével. A templomot az Árpád-kori plébániatemplom helyére építették 1332-ben. Szécsényben ma a ferences család minden ága megtalálható: az I. rend itt a kolostorban, a II. rend a klarissza nővérek monostora, a Szabályozott Harmadik Rendet pedig a Szegénygondozó Nővérek képviselik, valamint a Ferences Világi Rend szécsényi Szent Klára közössége is itt található.

A templom megtekintése után a kastélyt néztük meg, a ma álló épület elődjét, melyet a Kacsics nemzetségből származó Szécsényi Tamás kezdett el

építeni, a 14. század második harmadától. Az épületnek az idők folyamán sok tulajdonosa volt, jelenleg a Nógrád megye régészeti és történeti emlékeit gyűjtő múzeumának ad otthont, amit az idegenvezetővel végignéztünk.

Az őszi zarándoklat első állomása a Keszthely főterén álló Magyarok Nagyasszonya Plébániatemplom és a hozzá kapcsolódó négyzetalakú kolostor volt. A templom plébánosa Tál Zoltán atya ismertette a templom történetét, melyet követően Zoltán atya Breznay atya koncelebrálásával a zarándoklaton résztvevőkért mutatott be szentmisét.

A szentmisét követően átsétáltunk a Festetics kastélyba, ami a 18. század közepétől kétszáz éven keresztül Magyarország egyik legjelentősebb grófi, majd hercegi családjának, a Festetics családnak az otthona volt, ma pedig Helikon Kastély néven múzeumként működik. Itt tárlatvezetéssel végignéztük a hitelesen helyreállított főúri enteriőröket.

A tárlatvezetés után Vonyarcvashegyen, a Festetics Helikon Tavernában ebédeltünk, borkóstolással egybekötve.

A nagyon finom ebéd után a vonyarcvashegyi Szent Mihály kápolnába mentünk, amely hazánk egyetlen halászkápolnája. A legenda szerint negyven halász építette fel, a 13. században egy csodás eseményt követően. Ebben a szép kis kápolnában a Loretói litániát imádkoztuk el. A templom előtt kálvária áll és gyönyörű kilátás nyílik Szigligettől Badacsonyig a Keszthelyi-hegységre és a Balatonra.

Kis késéssel indultunk utolsó állomásunkra, a Szent György-hegyre, ahol a Lengyel-család által építtetett barokk stílusú kápolnába léptünk be, melyet a Boldogságos Szűz tiszteletére szenteltek fel. Itt Zoltán atya volt tanítványa, Beke Zsolt hegymagasi plébános úr fogadott minket, majd a békéért, különösen Ukrajna békéjéért imádkoztunk.

Nagyon szép, tartalmas nap volt, mely elősegítette a hitben való elmélyülést, és a két templom közösségének szorosabb kapcsolatát.

Erdőhátiné Lányi Mária

Egyenes út a semmibe

Amikor a kereszténység igazsága még evidencia volt, akkor átjárta a mindennapokat. A világ, az ember fogantatása teremtés, a bűn bűn, az igaz igaz, a hamis hamis, a hazugság hazugság, a halál halál, de nem a megsemmisülés, hanem a feltámadás előzménye volt. Ez az igazság – Krisztus – az (egyetlen és végső) Igazság volt a nyugati ember életében az iránytű, ha mindig voltak is, akik megkérdőjelezték, és ha mindig voltak háborúk is. Mert, a keresztény igazság soha nem állította, hogy az ember egyszerűen csak jó, ugyanis, akkor azt tagadná – ami pedig teljesen nyilvánvaló – hogy létezik a rossz.

Az ember által elkövetett rosszak közül a legnagyobb botrány a holokauszt, a modern történelem bűne. A nagyrészt megvalósult terv mélyén teljesen világosan látható a szándék: eltüntetni azt a népet, amelyik századokon át hordozta Isten szövetségét, és vele együtt – sajátos értelemben – magát Istent. (A kommunista ideológia legmélyén ugyancsak ez húzódik meg, csak egy önellentmondást hordozva még magában, miszerint tagadja Istent, azonban azt tagadni, ami nincs, az a logika alaptörvényével ellenkezik. Ezt a problémát a mai globalista liberális ideológia „küszöböli ki”, elérve azt, hogy a nyugati világ fősodrában a kérdés ne is merüljön fel.)

Az ipari méretű emberpusztítással szembesülve nem lehet megszólalni, marad a csend, ahol azonban Isten „lakik”. Először hozzá fordulunk: Uram miért engedted meg?

De, mi nem tudjuk felderíteni Isten titkát, csak töredékeket látunk, és tévedésekbe esünk, ha ítélni akarunk Istenről. Azonban, kitartóan „kérdőre vonva” Istent – mint ahogy sok ószövetségi szöveg teszi, pl. a 43. zsoltár – Ő talán válaszol nekünk: *„hatalmam a te szívedben van, csak elfojtja az önzés, a hatalom- és birtoklásvágy, a félelem, a közömbösség és az opportunizmus.”*

A holokauszt előzménye az volt, hogy egy olyan csoport, amelynek a fentiek mellett sok kriminalisztikai- és pszichés személyiségzavarra vonatkozó fogalmakkal leírható jellemzője mellett közös tulajdonsága a gátlástalan istenellenesség volt – a nagyság, a fontosság és a jólét ígéretével, de, a megfélemlítés és a terror erejével is – magához ragadta a hatalmat, mely a második világháború vérzivatarához vezetett (és amit azért megelőzött az első világháborút lezáró igazságtalan és gyűlöleten alapuló rablóbéke). És a második világháború végén a győztes nagyhatalom mintegy az atomvillanás fényénél előre bemutatta és megvalósította azt a lehetőséget, hogy milyen borzalomra lehet még képes az ember.

És most, itt állunk a világháború óta nem látott küszöbön, amikor homályos, nagybefolyású pénz- és érdekcsoportok, világmegváltó ideológusok, a média- és a technológiai ipar hatalmasai ismét egy világégés képét idézik fel bennünk. Eközben magukat rendkívül fontosnak tartó ún. elitek a parlamentekben, kongresszusokon és mindenféle fórumokon felállva tapsolnak egy televíziós filmsorozat főszereplőjéből nemzetvezetővé avanszált filmproducernek, akinek nagyon is megfelel az, hogy a nagy geopolitikai játszma valójában pitiáner és erkölcstelen politikusainak az ő országát – most már, az előzmények után – finanszírozniuk-, s őt magát és körét pedig hatalmas pénzforrásokkal és fegyverszállításokkal hatalomban tartaniuk kell. És miközben a parlamentek és kongresszusok képviselői és tagjai lihegve tapsolnak a bejelentkező „művésznek”, eközben újra és újra felrémlik az emberiség tömeges önpusztításának réme.

Bizony, ha csak rajtunk múlna, és Istent – aki csendben a szívünkben sóhajtozik – gyilkoljuk a pénz- a birtoklás- és a hatalomvágy nevében, akkor utunk egyenesen a semmi felé vezetne.

Idézzük fel, hogy háborúktól, a világháborún keresztül milyen folyamat vezetett idáig:

A második világháború vérzivatarát és mérhetetlen emberáldozatát követően, 1948-ban, Párizsban összegyűltek a nemzetek képviselői, köztük a háború résztvevői, hogy megalkossanak egy olyan, mindenki által elfogadott normarendszert, amely a szabadság, az igazság és a béke biztosítását hivatott szolgálni. Ez az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata.

A Nyilatkozat megállapítja, hogy a háborúban megtörtént, az ember lelkiismeretét fellázító barbár cselekedetekhez az emberiség családja minden tagja méltóságának, valamint egyenlő és elidegeníthetetlen jogainak el nem ismerése vezetett. Ezzel szemben: az Egyesült Nemzetek népei kinyilvánítják hitüket az alapvető emberi jogok, az emberi személy méltósága és értéke, a férfiak és nők egyenjogúsága mellett, továbbá elhatározásukat, hogy elősegítik a szociális haladást, nagyobb szabadság mellett jobb életfeltételeket valósítanak meg és ezekre legfőbb vágyként és célként tekintenek.

Ezt követően a dokumentum készítői megpróbálták megalapozni az emberi méltóságra vonatkozó megállapítást, melynek során magától értetődő módon először a Teremtőre való hivatkozás, mint az emberi méltóság forrása és alapja szerepelt a szövegtervezetben. Három ország ellenállása (Franciaország, Szovjetunió és Ecuador) miatt ezt követően a Teremtő helyett a természet (panteisztikus) fogalmát javasolták elfogadásra. Az egyet nem értés miatt végül egy semlegesnek gondolt szöveg született, melyből éppen a megalapozás maradt ki:

„Minden ember méltóságában és jogaiban egyenlőnek születik. Az ember, minthogy lelkiismerettel és értelemmel bír, a testvériség szellemében alakítja embertársaival való kapcsolatát”.

Feltűnő e szöveg és további részeinek is vallási szóhasználat: hit, lelkiismeret, emberi személy (amely sajátosan keresztény fogalom), az emberi személy abszolút értéke, az ember szabadsága (valójában ez is bibliai fogalom: *„eléd adtam életet és halált, válaszdd azért az életet”*).

Ez a dokumentum jó, nemes szándékot tükröz, de egyben azt a legmélyebb szakadást is megmutatja – szándékától függetlenül –, amely az emberben van. Mert annak a kérdésnek a megválaszolása elől, hogy mi az ember, illetve ki az ember, nem lehet kitérni. Intézményesen lehetett, de személyesen nem lehetséges. Az ember teremtmény vagy az anyag hánykolódásának véletlen terméke, akinek sorsa tragikus, mert a semmi felé tart? A „tartózkodás” is válasz.

Ez a dokumentum tehát – akaratlanul – az ember alapvető léthelyzetét tárja fel éppen a kimondatlanság révén, és ez különösen szembetűnően mutatkozik meg most, hetvenhét évvel a második világháború után. Az emberi létezés alapvető kérdéseivel állunk tehát szemben, amely már a kezdeteknél is megjelent:

1. Elfogadod, hogy a léted ajándék, nem birtokolhatod úgy, mint saját tulajdont, felelősséggel tartozol annak, akitől kaptad. 2. Elfogadod ugyan, hogy életednek nyilvánvalóan nem te vagy az oka, de a természetnek mint oknak nem tartozol felelősséggel, mert tudod, hogy te értelmes és lelkiismerettel bíró egyénként felette állsz. „Mert szörnyűséges, lehetetlen, /hogy senkié vagy emberé / Az Élet, az Élet, az Élet” (Ady Endre: Menekülés az Úrhoz) 3. Nem foglalsz állást ebben a kérdésben (látszólag).

S bár, a Nyilatkozat keletkezésének időpontjában csak három ország nem fogadta el az Istenre való hivatkozást, mára a nyugati kultúra és jogrend erre a megalapozatlan alapra épül. Később, II. János Pál pápa az Európai Unió Alkotmányának készítése során felhívta a figyelmet arra, hogy annak tartalmaznia kellene a Teremtőre és a keresztény gyökerekre való utalást, de ez nem történt meg. Lehet vitatkozni az érveken és az ellenérveken, mert azok is vannak, de a következményeket, a relativizmus tobzódását látjuk az alapvető kérdésekben:

Az emberiség családja? Mi a család? Apa, anya, gyerek? Szabadon választott nemek és esetleg háziállatok? Férfi és nő egyenjogúsága? Ki a férfi és ki a nő? Szabadság: mire? Életre vagy halálra vagy azt csinállok amit akarok? Szabadság valamire vagy valamitől, Istentől, vele vagy ellene? Lelkiismeret: az emberi személy titokzatos legbelső szentélye, ahol Istennel találkozik vagy társadalmi produktum, szokás?

Ma a demokratikus értékek és érdekek szajkózásától hangos a nyugati világ. Nem vitatjuk, hogy ezek az értékek önmagukban fontosak, ha nem is megalapozottak, hanem csak megállapodáson alapulnak, de látjuk, hogy a megalapozatlanság miatt az érdekek ezeket önmaguk ellentétébe képesek fordítani. Ha ugyanis az Abszolútum helyére abszolutizált értékeket állítunk, akkor azokat a hatalmi érdekek önmaguk ellentétébe fordítják.

Az Európai Unió nevű projekt eredetileg alapvető és valóban nemes célja volt, hogy a háborúkat a kontinensen a tárgyalóasztaloknál megelőzze. Ne legyen igaz a clausewitzi definíció a háborúról: „a háború a politika folytatása más eszközökkel.” Ez továbbra is kíváncsú cél marad. De, az érdekek az értékeket önmaguk ellentétébe fordították, az Abszolút relativizálódott, sőt, marginalizálódott, mintha nem is lenne. A szabadság lehet rabság, a férfi nő, a nő férfi, a gyerek semlegesnemű, a technikai fejlődés virtuális világa felzabálja az emberi személyiséget, a haladás önpusztítássá válik, és végül, a vérontáshoz vezető

úton a clausewitzi háború-meghatározás újra aktuális lett. A provokáció és az agresszió fogalma összemosódott, a biztonságpolitika és a sunyi gazdasági gyarmatosítás kéz a kézben jár. (Ld. Ferenc pápa: „A NATO rátörte az ajtót Oroszországra.”)

Vajon mindez a rossz megszűnne-e, ha egyszerűen beleírnánk az európai alkotmányba (amely egyébként gyakorlatilag nem is létezik, hiszen a nemzetek nagy többsége nem is ratifikálta) az igazi megalapozatlan alapot a Teremtő és Megváltó Istent? Kíváncsú lenne, de, sajnos nem. Miért? És mit tehetünk?

Amikor Jézus Krisztustól Pilátus megkérdezte: „Király vagy te?”, a válasz így hangzott: „Az én országom nem e világból való. Arra születtem, hogy tanúságot tegyek az igazságról.” „Mi az igazság?” - kérdezte cinikusan Pilátus, miközben ott állt előtte. És ma itt tart Európa, a Nyugat. Igen, Isten országa nem e világból való, de mégis itt van, ebben a világban, hiszen maga Krisztus is ebben a világban volt és van, feltámadottként. S mondta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet.” „Aki lát engem, látja az Atyát.” És hol lehet látni Őt? A Golgotán, a kereszten. Nem kell kérdezni: hol volt Isten Auschwitzban? A kereszten.

Mit tehetünk tehát? A világ dolgainak alakulása a személyeken múlik. Sőt, Isten történelmi cselekvése is a személyeken keresztül valósul meg, mégpedig szabadságukat meghagyva. A személy – amely a kereszténység alap- és lefoglalt fogalma – pedig maga az istenkapcsolat objektív lehetőségét jelenti, ami az embervolt, maga. Az ember az, aki kapcsolatban van Istennel, akkor is, ha tagadja. Az Istennel való kapcsolat mindennapos útja pedig az imádság, és ez fordítva is igaz, ha az ember istenkapcsolatban tudja magát, az maga az imádság. Ha egy hatalmat gyakorló politikus így él, akkor Isten rajta keresztül cselekszik, de ebben mindenkinek szerepe lehet, sőt, kell, hogy legyen. És ezért van ok a reményre, és ezért ismételhethetjük el a két szent pápa szavait a jelenlegi történelmi helyzetre alkalmazva:

Szent XXIII. János:

„Az események jelen folyásában, amikor az emberi társadalom fordulóponthoz ér, felismerhetjük az isteni gondviselés titokzatos jeleit is, amelyek az idők egymásutánján és az emberek munkáján keresztül legtöbbször minden várakozás ellenére eléri célját és elrendez mindent bölcsességgel, a nem kedvező eseményeket is.”

Szent II. János Pál:

„Ne féljetelek”

Templomunk miserendje

Hétfő:	9.00; 17.00
Kedd:	9.00; 17.00
Szerda	9.00; 17.00
Csütörtök:	17.00
Péntek	9.00; 17.00
Szombat:	9.00; 17.00
Vasárnap:	8.30; 10.00

18.00 angol nyelvű szentmise

Folyamatos szentségimádást tartunk a templomban
9.00 és 22.00 óra között (18.00 után a sekrestyében)

Havonkénti zárándoklataink következő állomása
Andocs-Kaposvár
2022. október 1.

PLÉBÁNIÁNK RENDSZERES PROGRAMJAI

Hétfő 18.00	Felnőtt katekézis
Kedd 17.00	Elváltak és Egyedül Maradtak szentmiséje (havonta első kedden) és találkozója a Szent Kinga teremben (szeptember-május)
18.00	Bibliakör
Szerda 14.00	Garantált házvezetés a templomban és a tornyokban
Csütörtök 16.00	Rózsafüzér imádság
Péntek 15.00	Engesztelő imaóra a hazáért
18.00	Imaóra
18.00	Szent József Férfikör (szeptember 30-tól kéthetente)

Gyóntatás	
Vasárnap	10 órás szentmise alatt
Kedd	16.00-17.00 Zoltán atya
Lelkigondozás	Egyeztetés szerint bitter.belvarosiplebania@gmail.com 30 591 2601

PESTI FŐTEMLOM

Spirituális közösségi lap
VIII. évf. 52. szám

A Belvárosi
Nagyboldogasszony
Főplébánia lapja

Kiadja:
a
Belvárosi Főplébánia

Felelős kiadó:
Dr. Osztie Zoltán

Szerkesztő:
Bitter Lajos

Munkatársak:

Aranyossy Mihály
Dr. Breznay István
Csorba Gábor
Erdőhátiné Lányi Mária
Kaszaky Éva
Dr. Kerényi Lajos
Pap István
Zöldyné Szita Erzsébet

Lektorálta:
Faga-Nagy Mária

Szerkesztőség:

Budapest 1056 Március 15.
tér 2.
bitter.belvarosiplebania@gmail.com
il.com

Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia

1056 Budapest Március 15. tér 2. Tel/fax: 318 3108 E-mail: belvarosiplebania@gmail.com

Irodaszolgálat: hétfő - szerda - péntek 9 -12; 15.30 - 17.30

Irodavezető: Rochlitz Kinga